

KADER, GÜL, DÜŞ'TÜ

Akif Dut

Hatun Anneye...

*Kaç mevsim uğurladı yorgun bakışların,
Kaç baharın rengi teninde kaldı.
Eteklerinde üşüyen durgun kışların,
Gurbet kokan selamını kimler aldı.*

Bu yazı yorgun bir dağ artığının kalbini selamlamak için yazılmıştır.

Her sabah yeni bir türküyle uyanır yamaçlar ve her akşam yıldız seyrinde gözlerin.

Dikkatle bakanların gözlerine bakışları gökyüzüne ayarlı yüzün yansır dağların üstünde. İlk defa bir akşam alacasında fark ettim seni. Ben, sevgiliye meftunken sen, kül renkli bulutlara vurgundun o akşam.

Şimdi yorgun bir dağ artığıydın. Telaşın salkım saçak savrulur. Baş dumanlı dağların türküsüne ses verir mi bakışların? Yorgunluğunu omuzlarına bırakarak kaç mevsim terk etti seni? Kirpiklerinden süzülen damlalar, kaç deli ayazda buza dönüştü? Susar gece. Hüzün çöreklenir yamaçlarına. Sen susarsın.

Belen Geçidi'ne düşen gölge bağrından çıkan ve damar damar kanaan bir cennet ırmağı gördü düşünde. Simsiyahtı. Yandı. Uyandı sessizce. Düş'tü. Sırılsıklam bir yalnızlık sardı yamaçlarını. Hayra yordu gördüğü düşü. Bakışlarından kaynakayan bir pınar süzüldü.

Sordum: Akşam alacasında kaç leylim türkünün nakaratı oldu kül renkli bakışların?..

Sustu. Geceydi. Bakışları savruldu yıldız yerine. Sorgusuz sualsiz kaçırıldı gözlerini esmer gözlerimden. Kızılca kıyamet koptu. Renkler sustu, sen susunca.

Saçlarını rüzgâra savurunca

Yaprak döktü sararan düşünceler.

Eteklerinde kendine yabancı bunca yığın varken nasıl da bu kadar suskun oluyorsun? Zaman, sana da mı kayıtsız olmayı öğretti ey kalbi taştan dağ?

Kaç zamandır yıldızların vuslat türküsüne eşlik ediyor bakışların?

Bilmiyorsun.

Yorgun gecelerde omuzlarından süzülen bulutlarla avundu sensiz pınar. Bilmiyorsun. Sessiz bir dua döküldü dudaklarından. Toprak gözyaşlarıyla eşlik etti sana ki bu yüzden dilini lal kıldı koca ırmak.

Bunu da bilmiyorsun.

Sen susunca yağmurlar da sustu. Koca bir ırmağın kalbi sana emanet.

Biliyorsun.

Aradım. Sordum. Sürgülü bir muammanın cevabını düşler boyu. Çözemedim. Belki de anlaşılmamak içindi çünkü anlaşıldığında büyü bozulacaktı. Düştü. Unutuldu.

Burada, hapsoldüğümüz, içini hüznlerle doldurduğumuz bu akşam vaktinde sana baktım. Yalnızlığa yakılan ağıtlar düştü yâdıma. Her bahar tazelenen bir yaran vardır senin. Su gibi, toprak gibi... Kanar ha kanar.

Her kış, ellerinde solan umutlar kuş göçleri gibi olur. Beklersin, hiç gelmeyecek de olsa sevdiğin. Yalnızlık bu yüzden yakışır sana.

Şimdi mevsim bahar... Yüzlerinde yabancı bakışlarla toprağının yorgun müdavimleri göründü uzaktan. Demirden atlarla dağın kالبine korku salarak geldiler. Yusufçuklar havalandı. Kuşların kanatları titredi ama nisanın doruklarında gezinen insanların kalbi titremedi ve vurdu bir feryadın gücünü bakışlarına gizleyenler, vurdu bütün sessizliğiyle. Su titredi. Bulut ürperdi. Toprak teslim oldu. Acısını yüreğine gömdü. Gülümsedi. Bir yağmur gibi sessizce düştü...

Ve sonra hayra yorulan bir düşten daha uyandı yeryüzü. Her beşer gibi yokladı hafızasını.

Yağmur saçlarını tarıyor şimdi. Geçip giden zaman derin izler bırakmış. Bu hüznü türkü, her bahar söylenir ve dağın kalbi titrer tenine düşen her damlada. Toprak susuzluğunu, bulut hasretini giderir bakışlarından.

Gül güzeli, usuldan uzandı baharın koynuna. Saçlarından bulut yorgunluğu süzülüyordu. Eğildi. Avuçlarında bir tutam papatya filizlendi. Tebessüm etti. Bademler çiçeğe durdu. Sustu yamaçlar. Irmak, şarkılar söylüyor onun yerine.